

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Obdo/22/2019
Identifikačné číslo spisu: 1106210184
Dátum vydania rozhodnutia: 15.04.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Andrea Moravčíková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1106210184.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: GENERIX, a. s. so sídlom Dvořákovo nábrežie 8/A, IČO: 36 172 243, zastúpeného JUDr. Felixom Neupauerom, advokátom, so sídlom Dvořákovo nábrežie 8/A, Bratislava, proti žalovaným: 1/ Slovenská republika - Ministerstvo životného prostredia SR, Nám. Ľ. Štúra 1, Bratislava, IČO: 00 678 678, práv. zast. Advokátska kancelária ECKER - KÁN & PARTNERS, s. r. o., Nám. M. Benku 9, Bratislava, IČO: 35 886 625, 2/ SLOVENSKÝ VODOHOSPODÁRSKY PODNIK, štátny podnik, Radničné nám. 8, Banská Štiavnica, IČO: 36 022 047, 3/ Východoslovenská vodárenská spoločnosť, a. s., Komenského 50, Košice, IČO: 36 570 460, práv. zast. ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA JUDr. Peter Kerecman spoločnosť s ručením obmedzeným, Rázusová 1, Košice, IČO: 36 588 725, 4/ Podtatranská vodárenská prevádzková spoločnosť a. s., Hraničná 662/17 Poprad, IČO: 36 500 968, 5/ Podtatranská vodárenská spoločnosť, a. s., Hraničná 662/17, Poprad, IČO: 36 485 250 a 6/ VODOHOSPODÁRSKA VÝSTAVBA, ŠTÁTNY PODNIK, P.O.BOX 45, Karloveská 2, Bratislava, IČO: 00 156 752, práv. zast. JUDr. Martinom Kellom, advokátom, Šafárikovo nám. 4, Bratislava, o zaplatenie majetkovej ujmy vo výške 2.146.285,60 EUR s príslušenstvom, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Cob/85/2016-795 a č. k. 3Cob/86/2016-795 zo dňa 8. februára 2017 v znení opravného uznesenia č. k. 3Cob/85/2016-865 a č. k. 3Cob/86/2016-865 zo dňa 26.2.2019, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobcu odmieta.

II. Žalovaní 1, 3, 4, 5 a 6 majú voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v celom rozsahu.

III. Žalovaný 2/ nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 32Cb/35/2006 - 748 zo dňa 26. novembra 2015 rozhodol v prvom výroku tak, že návrh na zmenu účastníka konania na strane navrhovateľa zamietal. Druhým výrokom rozhodol, že žalobný návrh v celom rozsahu zamietal.

Posledným výrokom rozhodol, že o trovách konania rozhodne samostatným uznesením.

2. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že pôvodný žalobca Poľnohospodárske družstvo Nižné Repaše, so sídlom Nižné Repaše 105, 053 71 Nižné Repaše, IČO: 00 204 170 sa návrhom domáhal, aby súd vydal rozhodnutie, ktorým zaviaže žalovaných uhradiť spoločne a nerozdielne majetkovú ujmu, ktorá mu vznikla od 01.05.2004 do 15.03.2006 spolu s úrokmi z omeškania vo výške 7% p. a. z dlžnej sumy odo dňa podania žalobného návrhu na súd až do zaplatenia.

3. Žalobca návrh odôvodnil tým, že rozhodnutím bývalého Východoslovenského Krajského národného výboru, odbor poľnohospodárstva, lesného a vodného hospodárstva v Košiciach č. 924/82 - Ku, zo dňa 21.12.1982 (ďalej „Rozhodnutie“) ako príslušného vodohospodárskeho orgánu podľa § 4 ods. 2 písmeno a/ zákona č. 135/1974 Zb., na základe vodoprávneho konania dňa 24.11.1982 podľa § 19 zákona č. 138/1973 Zb. o vodách a zákona o správnom konaní, boli vymedzené ochranné pásma a stanovené záväzné podmienky pre spôsob hospodárskeho využitia vo vymedzených ochranných pásmach priameho odberu vody z Torysy pre „Skupinový vodovod z nádrže Tichý potok 1. stavba - 2. etapa. Rozhodnutím bolo pre žalobcu stanovených celkovo 45 opatrení. Pôvodný žalobca tieto dodržiaval, čo preukazoval záznamami z vykonávaných previerok orgánmi životného prostredia, hygienikov a i. Zákon č. 138/1973 Zb. o vodách, na základe ktorého bolo vyhlásené ochranné pásmo podľa Rozhodnutia, bol zrušený a s účinnosťou od 01.06.2002 bol nahradený zákonom č. 184/2002 Z. z. v znení neskorších predpisov. Na základe tzv. „starého vodného zákona“ patrí vlastníkovi, správcovi alebo nájomcovi pozemkov náhrada majetkovej ujmy za obmedzenie hospodárenia na pozemkoch v ochranných pásmach vodárenských zdrojov. Na základe ust. § 28 ods. 7 „starého vodného zákona“ pritom majetkovú ujmu znáša ten, kto vodárenský zdroj využíva na plnenie úloh, pri vodárenskej nádrži ich znáša vlastník alebo stavebník vodnej stavby slúžiacej na vzdúvanie vody vo vodárenskej nádrži. Postup úhrady majetkovej ujmy mal stanoviť osobitný predpis, a to zákon č. 307/1992 Zb. o ochrane poľnohospodárskeho pôdneho fondu v znení neskorších predpisov. Tento zákon v ust. § 6 ods. 4 a 7 upravuje úhradu majetkovej ujmy (a zároveň aj spôsob výpočtu), pričom bol s účinnosťou od 01.05.2004 zrušený a nahradený zákonom č. 220/2004 Z.z. o ochrane a využívaní poľnohospodárskej pôdy a o zmene zákona č. 245/2003 Z.z. o integrovanej prevencii a kontrole znečisťovania životného prostredia a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorý však už postup úhrady majetkovej ujmy neupravuje. Pôvodný žalobca podal žalobný návrh s poukazom na § 32 odsek 8 zákona č. 364/2004 Z.z., kedy v sporoch o úhradu majetkovej ujmy rozhoduje súd.

4. Súd prvej inštancie uznesením č. k. 32Cb/35/06 - 57 zo dňa 21.11.2006 pripustil, aby z konania na strane žalobcu vystúpila spoločnosť Poľnohospodárske družstvo Nižné Repaše a na jej miesto do konania vstúpila spoločnosť OOS, spol. s r. o..

5. Následne súd prvej inštancie uznesením č. k. 32Cb/35/06 - 134 zo dňa 28.08.2007, pripustil, aby z konania na strane žalobcu vystúpila spoločnosť OOS, spol. s r. o. a na jej miesto vstúpila do konania spoločnosť GENERIX, a. s.

6. Podaním zo dňa 27.3.2008 žalobca doručil súdu návrh na zmenu žaloby na úhradu majetkovej ujmy za obdobie od 01.05.2004 do 31.03.2007. Navrhol, aby súd prvej inštancie pripustil zmenu žalobného návrhu tak, že žalovaní sú povinní uhradiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu 64.659.000,- Sk spolu s úrokom z omeškania vo výške 14,75% p. a. zo sumy 64.659.000,- Sk odo dňa 26.03.2006 do zaplatenia. Túto zmenu súd uznesením č. k. 32Cb/35/2006-297 zo dňa 1.4.2008 pripustil.

7. Uznesením sp. zn. 32Cb/35/2006-405 zo dňa 26.08.2008, potvrdeným odvolacím súdom, súd prvej inštancie konanie prerušil podľa ust. § 109 odsek 2 písm. c/ OSP. Rozhodol tak s poukazom na skutočnosť, že na Okresnom súde Košice - okolie pod sp. zn. 17Cb/84/2008 prebieha konanie o určenie neplatnosti zmlúv o postúpení pohľadávok s príslušenstvom, čo malo význam pre rozhodnutie súdu prvej inštancie.

8. Súd prvej inštancie uznesením sp. zn. 32Cb35/2006 - 584 zo dňa 04.08.2015 pripustil na návrh

žalobcu zmenu návrhu na začatie konania tak, že odporcovia sú povinní zaplatiť navrhovateľovi spoločne a nerozdielne sumu 3.847.618,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 14,75% ročne zo sumy 2.146.285,60 eur od 26.03.2006 do zaplataenia a s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 1.701.333 eur od 04.08.2010 do zaplataenia.

9. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie z 26. novembra 2015 vyplýva, že dospel k záveru, že nie je daná aktívna vecná legitímácia žalobcu a konštatoval, že súdna prax ustálila, že nároky na náhradu majetkovej ujmy patria len vlastníkom pozemkov a nie ich nájomcom, preto nárok žalobcu v predmetnom konaní je nedôvodný. Uviedol, že otázka aktívnej vecnej legitímácie už bola právoplatne vyriešená rozsudkom v konaní na Okresnom súde Košice - okolie sp. zn. 17Cb/84/2008 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4Cob/116/2014, čím bol súd prvej inštancie viazaný ich posúdením, s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/44/2010.

10. Písomným podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 24.11.2015 právny zástupca žalobcu navrhol súdu, aby z konania na strane žalobcu vystúpila spoločnosť Generix, a. s., a na jej miesto vstúpila do konania spoločnosť NO. 1118 LTD.

11. Súd prvej inštancie uviedol, že žalobca v konaní nemá aktívnu vecnú legitímáciu. Opätovne uviedol, že v rozhodnutiach Okresného súdu Košice - okolie v konaní sp. zn. 17Cb/84/2008 a Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 4Cob/116/2014, v ktorých žalobca vystupuje ako žalovaný 2/, bolo právoplatne konštatované, že všetky Zmluvy o postúpení pohľadávky sú neplatné právne úkony, a preto nie je možné pohľadávku z takejto zmluvy postúpiť na ďalší subjekt. Z tohto dôvodu súd prvej inštancie návrh na zmenu účastníka konania na strane žalobcu podľa ust. § 92 odsek 2 OSP zamietol.

12. Znalecký posudok, ktorý predstavoval jediný dôkaz o výške spôsobenej ujmy žalobcu, vyhodnotil súd prvej inštancie ako neurčitý dôkaz, vykazujúci zjavné nedostatky, a zároveň skonštatoval, že v ňom výška vyčíslenej ujmy je neprimeraná. Uviedol, že žalobca, ktorému z titulu neplatného postúpenia pohľadávok neprináležia žiadne ním požadované nároky, nepreukázal riadne obhospodarovanie poľnohospodárskych pozemkov zo strany jeho právnych predchodcov, ani to, že jeho predchodcovia nedostávali od štátu nijaké dotácie. Preto návrh žalobcu na vykonanie znaleckého dokazovania zamietol na pojednávaní dňa 26.11.2015 ako nehospodárny a neúčelný.

13. O odvolaní žalobcu rozhodol Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 3Cob/85/2016-795 a č. k. 3Cob/86/2016-795 zo dňa 8.2.2017, v znení opravného uznesenia č. k. 3Cob/85/2016-865 a č. k. 3Cob/86/2016-865 zo dňa 26.2.2019 tak, že v prvom výroku rozsudok Okresného súdu Bratislava I č. k. 32Cb/35/2006-748 zo dňa 26.11.2015 vo výroku zamietnutia návrhu na zmenu účastníka konania na strane žalobcu potvrdil a vo zvyšku napadnutý rozsudok zrušil a vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Druhým výrokom uznesenie Okresného súdu Bratislava I v Bratislave č. k. 32Cb/35/2006-769 zo dňa 8.2.2016, ktorým bol vyrubený súdny poplatok za odvolanie, potvrdil.

14. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne zamietol návrh na zmenu účastníka na strane žalobcu, nakoľko mal v konaní iným súdnym rozhodnutím preukázané, že zmluva o postúpení pohľadávok, na základe ktorej so súhlasom súdu vstúpil do konania súčasný žalobca, je neplatná, a preto tú istú pohľadávku už súčasný žalobca nemôže postúpením previesť na iný subjekt.

15. Odvolací súd sa nestotožnil s tvrdením žalobcu, že súd prvej inštancie mal postupovať v súlade s ust. § 92 OSP (platnom v čase jeho rozhodovania), nakoľko podľa tohto ustanovenia mal iba skúmať, či boli splnené podmienky na zmenu účastníka na strane žalobcu. Je síce pravdou, že v takýchto prípadoch súdy neskúmajú platnosť postupovanej pohľadávky, ale v danom prípade už na základe iného súdneho rozhodnutia súd prvej inštancie mal preukázané, že žalobca nie je v spore pasívne legitimovaný a preto predmetný návrh správne zamietol.

16. Odvolací súd však skonštatoval nesprávnosť postupu súdu prvej inštancie, keď rozhodnutie o zamietnutí návrhu na zmenu účastníka konania na strane žalobcu spojil i s rozhodnutím vo veci samej.

Mal za to, že súd prvej inštancie mal najprv určiť okruh účastníkov konania, čo znamená, že samostatným rozhodnutím musí rozhodnúť i o zmene účastníka na strane žalobcu podľa § 80 CSP (predtým § 92 OSP). Až po právoplatnosti takéhoto rozhodnutia môže rozhodovať o veci samej. Na základe toho odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 391 ods. 1 CSP zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

17. V časti rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorou bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 32Cb/35/2006-748 zo dňa 26.11.2015 čo do výroku zamietnutia návrhu na zmenu účastníka konania na strane žalobcu, podal včas žalobca dovolanie, ktoré odôvodnil tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP).

18. V odôvodnení dovolania žalobca uviedol, že návrhom na zmenu účastníka konania zo dňa 24.11.2015 poukázal na skutočnosť, že dňa 18.11.2015 bola medzi žalobcom ako postupcom na jednej strane a spoločnosťou NO. 1118 LTD ako postupníkom uzavretá zmluva o postúpení pohľadávky, predmetom ktorej bolo postúpenie pohľadávky vo výške 3.847.618,60 eur spolu s príslušenstvom a všetkými právami s ňou spojenými, ktorá vznikla z titulu nároku na náhradu majetkovej umy za obdobie od 1.5.2004 do 15.5.2010 a jej zaplatenie je predmetom tohto súdneho konania. Na základe uvedeného sa spoločnosť NO. 1118 LTD stala vlastníkom pohľadávky voči žalovaným ako dlžníkom. Postúpenie pohľadávky bolo jednotlivým žalovaným oznámené zo strany žalobcu ako postupcu podľa ust. § 526 ods. 2 OZ. Spoločnosť NO. 1118 LTD udelila súhlas so vstupom do prebiehajúceho súdneho konania vedeného Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 32Cb/35/2006 podľa ust. § 92 ods. 3 OSP na miesto žalobcu. Žalobca podľa ust. § 92 ods. 2 OSP navrhol, aby súd vydal uznesenie, ktorým pripustí, aby na miesto doterajšieho účastníka konania na strane žalobcu vstúpila spoločnosť NO. 1118 LTD.

19. Žalobca má za to, že návrhom na zmenu účastníka konania preukázal splnenie všetkých formálnych podmienok, i. e. že nastala právna skutočnosť, s ktorou právne predpisy spájajú prevod práva na iného, právna skutočnosť sa týka práva doterajšieho účastníka konania a právna skutočnosť nastala po začatí konania.

20. Súd je podľa dovolateľa pri rozhodovaní o návrhu na zmenu účastníkov konania oprávnený skúmať jedine to, či preukazovaná právna skutočnosť je objektívne spôsobilá mať za následok prevod práva, o ktorom sa v súdnom konaní jedná. Namieta, že riešením otázok, či tvrdené právo, ktoré malo byť prevedené, existuje alebo bolo prevedené, je súd oprávnený sa zobrať až v rozhodnutí vo veci samej a nie pri skúmaní procesného nástupníctva, ako to nesprávne realizoval súd prvej inštancie. Hodnotením otázok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v štádiu rozhodovania o procesnom nástupníctve zo strany súdov nižšej inštancie došlo k riešeniu právnej otázky odklonom od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

21. Poukázal pritom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/42/2011 zo dňa 20.12.2011, podľa ktorého z ust. § 92 ods. 3 veta prvá OSP síce vyplýva, že súd rozhodujúci o súhlase so zmenou musí posúdiť, či navrhovateľ preukázal prechod alebo prevod práv a povinností, avšak pre účely tohto rozhodnutia stačí preukázanie, že nastala (formálno-právna) skutočnosť, ktorá môže mať podľa hmotného práva za následok prechod alebo prevod práv a povinností. Súd však v tomto štádiu nie je oprávnený hodnotiť, či sú inak naplnené predpoklady pre takéto právne nástupníctvo z pohľadu hmotnoprávnej úpravy. To znamená, že nie je jeho úlohou prechod alebo prevod práv a povinností posúdiť podľa hmotného práva v rozsahu zodpovedajúcom možnému záveru pre rozhodnutie vo veci samej (posúdiť, či podľa hmotného práva skutočne k prechodu alebo prevodu práv a povinností došlo). Súd teda nemá v rámci rozhodnutia podľa § 92 ods. 2 a 3 OSP hodnotiť právne úkony z hľadiska ich platnosti, lebo by išlo o posúdenie naplnenia predpokladov právneho nástupníctva z pohľadu hmotnoprávnej úpravy, a teda o riešenie predbežnej otázky dôležitej pre rozhodnutie vo veci samej. Tieto závery neboli ani v neskorších rozhodnutiach najvyššieho súdu spochybnené a ani prekonané, tu s poukazom na rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Obo/45/2012. V súdnom konaní v štádiu rozhodovania o procesnom nástupníctve na základe singulárnej sukcesie bola tak v rozpore s ustálenou rozhodovacou

praxou najvyššieho súdu hodnotená otázka, či tvrdené právo, ktoré malo byť prevedené, existuje a či naozaj bolo prevedené na iný subjekt, pričom touto otázkou bol súd oprávnený zaoberať sa až v rozhodnutí vo veci samej. Má za to, že uvedeným spôsobom došlo k prejudikovaniu rozhodnutia vo veci samej.

22. Dovolateľ navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil časť právoplatného uznesenia Krajského súdu v Bratislave č. k. 3COB/85/2016-795, č. k. 3COB/86/2016-795 zo dňa 8.2.2017, ktorou bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 32Cb/35/2006-748 zo dňa 26.11.2015 vo výroku zamietnutia návrhu na zmenu účastníka konania na strane žalobcu a v zrušenej časti vec vrátil Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

23. Žalovaný 1/ vo svojom vyjadrení k dovolaniu navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalobcu zamietol ako nedôvodné a priznal žalovanému 1/ náhradu trov dovolacieho konania. Uviedol, že mu nebolo účinne doručené oznámenie o postúpení pohľadávky na aktuálneho žalobcu, a teda nemohlo vo vzťahu k žalovanému 1/ dôjsť ani k účinnému oznámeniu na akéhokolvek ďalšieho veriteľa. Ďalej uviedol, že súd mal v tomto prípade pred podaním návrhu na zmenu účastníka konania zo strany žalobcu za preukázané, že sám žalobca nie je nositeľom práva, a z toho dôvodu žalobca ani nemôže na iného previesť viac práva než má sám. Tvrdí, že žalobca k dovolaciemu dôvodu podľa ust. § 421 ods. 1. písm. a/ CSP neuviedol žiadne rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré by tvorili ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu.

24. Žalovaný 3/ vo svojom vyjadrení k dovolaniu navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ CSP) a žiada priznať náhradu trov dovolacieho konania. Má za to, že k odklonu odvolacieho súdu od ustálenej praxe dovolacieho súdu nedošlo.

25. Žalovaný 4/ vo svojom vyjadrení k dovolaniu navrhol, aby dovolací súd dovolanie zamietol a napadnuté uznesenie odvolacieho súdu potvrdil v jeho napadnutej časti ako vecne správne.

26. Žalovaný 5/ vo svojom vyjadrení k dovolaniu navrhol, aby dovolací súd uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3COB/85/2016-759 zo dňa 8.2.2017 potvrdil v jeho napadnutej časti ako vecne správne.

27. Žalovaný 6/ vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že dovolanie je podané účelovo a žalobcom uvádzaný dovolací dôvod neobstojí. Má za to, že dovolateľova úvaha, že pre rozhodnutie o zmene účastníka konania stačí len predloženie zmluvy o postúpení pohľadávky, je nesprávna. Poukázal na komentár k Občianskemu súdnemu poriadku, C. H. BECK, Števček, Ficová a kolektív, 2 vydanie z roku 2012, strana 320, kde sa uvádza: „[...]V tejto súvislosti je subjekt, ktorý navrhuje zmenu účasti, povinný predložiť konkrétne (najmä listinné) dôkazy o existencii skutočnosti spôsobujúcej prevod alebo prechod práva alebo povinnosti tvoriacich predmet konania. Súd je oprávnený skúmať, či povedzme zmluva o postúpení pohľadávky či prevzatie dlhu je platné, a teda či skutočne spôsobujú zamýšľané účinky[...]“. Na záver uviedol, že argumentácia žalobcu je účelová a navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol ako právne nedôvodné.

28. Žalovaný 2/ sa písomne k podanému dovolaniu žalobcu nevyjadril.

29. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“ alebo „dovolací súd“), po zistení, že dovolanie podala včas strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) najskôr skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré je prípustné napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

30. Podľa ust. § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

31. Podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým

sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

32. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

33. Úspešné uplatnenie dovolania je vždy nevyhnutne podmienené primárnym záverom dovolacieho súdu o prípustnosti dovolania a až následným sekundárnym záverom týkajúcim sa jeho dôvodnosti. Z vyššie citovaných zákonných ustanovení upravujúcich otázku prípustnosti dovolania je zjavné, že na to, aby sa odvolací súd mohol zaoberať vecným prejednaním dovolania, musia byť splnené podmienky prípustnosti dovolania vyplývajúce z ust. § 420 alebo § 421 CSP a tiež podmienky dovolacieho konania, t. j. aby (okrem iného) dovolanie bolo odôvodnené dovolacími dôvodmi, aby išlo o prípustné dovolacie dôvody a aby tieto dôvody boli vymedzené spôsobom uvedeným v ust. § 431 až § 435 CSP.

34. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

35. Dovolateľ vyvodzoval prípustnosť podaného dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, nakoľko podľa jeho názoru rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej vyriešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, by mal dovolateľ:

a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením konkrétneho stanoviska, judikátu alebo rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

c/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená.

36. Vzhľadom na vyššie uvedené, vychádzajúc z argumentácie a obsahu dovolacích námietok, možno vyvodiť, že dovolateľ prípustnosť dovolania podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ CSP videl v tom, že odvolací súd sa pri rozhodovaní o návrhu na zmenu účastníka/strany konania odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Poukázal na rozhodnutie dovolacieho súdu sp.zn. 6Cdo/42/2011, v ktorom dovolací súd skonštatoval: „...z ustanovenia § 92 ods. 3 veta prvá OSP. síce vyplýva, že súd rozhodujúci o súhlase so zámenou musí posúdiť, či navrhovateľ preukázal prechod alebo prevod práv a povinností, avšak pre účely tohto rozhodnutia stačí preukázanie, že nastala (formálno-právna) skutočnosť, ktorá môže mať podľa hmotného práva za následok prechod alebo prevod práv a povinností. Súd však v tomto štádiu nie je oprávnený hodnotiť, či sú inak naplnené predpoklady pre takéto právne nástupníctvo z pohľadu hmotnoprávnej úpravy. To znamená, že nie je jeho úlohou prechod alebo prevod práv a povinností posúdiť podľa hmotného práva v rozsahu zodpovedajúcom možnému záveru pre rozhodnutie vo veci samej (posúdiť, či podľa hmotného práva skutočne k prechodu alebo prevodu práv a povinností došlo). V posudzovanej veci odvolací súd preto postupoval správne, keď nehodnotil v rámci rozhodnutia podľa § 92 ods. 2 a 3 OSP právne úkony z hľadiska ich

platnosti, lebo by išlo o posúdenie naplnenia predpokladov právneho nástupníctva z pohľadu hmotnoprávnej úpravy a teda o riešenie predbežnej otázky dôležitej pre rozhodnutie vo veci samej.“.

37. Rozhodnutie odvolacieho súdu vychádzalo podľa neho z nesprávneho názoru, že v danom súdnom konaní v štádiu rozhodovania o procesnom nástupníctve na základe singulárnej sukcesie bola hodnotená otázka, či tvrdené právo, ktoré malo byť prevedené existuje a či naozaj bolo prevedené na iný subjekt, pričom touto otázkou bol súd oprávnený zaoberať sa až v rozhodnutí vo veci samej, a teda uvedeným spôsobom došlo aj k prejedikovaniu rozhodnutia vo veci samej.

38. Žalobca ako dovolaciu právnu otázku v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP formuloval ako otázku, či bol súd oprávnený pri rozhodovaní o zmene strany/ účastníka konania riešiť otázku, čo tvrdené právo, ktoré malo byť prevedené existuje alebo bolo prevedené (zaoberať sa platnosťou zmlúv o postúpení pohľadávky), keď žalobca preukázal splnenie formálnych podmienok (existencia právnej skutočnosti, s ktorou právne predpisy spájajú prevod práva na iného, právna skutočnosť sa týka práva doterajšieho účastníka konania a právna skutočnosť nastala po začatí konania) pre rozhodnutie o návrhu na zmenu účastníka konania podľa ust. § 92 OSP.

39. Podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa ustanovenia § 421 ods. 2 CSP dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

40. Podľa ust. § 357 CSP je odvolanie prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o

- a) zastavení konania,
- b) odmietnutí podania vo veci samej,
- c) odmietnutí žaloby na obnovu konania,
- d) návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia,
- e) zrušení neodkladného opatrenia alebo zabezpeč. opatrenia podľa § 334 a 335 ods. 1,
- f) návrhu na opravu chýb v písaní a počítaní a iných zrejmych nesprávností, okrem odôvodnenia,
- g) zamietnutí návrhu na doplnenie rozsudku,
- h) zamietnutí návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie,
- i) návrhu na predbežnú vykonateľnosť rozsudku,
- j) odklade vykonateľnosti rozhodnutia,
- k) povinnosti zložiť zábezpeku vo veciach práva duševného vlastníctva,
- l) zabezpečení dôkazného prostriedku,
- m) nároku na náhradu trov konania,
- n) prerušení konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) a § 164.

41. Skupinu rozhodnutí v zmysle § 421 ods. 1 CSP tvoria rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorých prípustnosť je postavená na kritériu zásadnej právnej významnosti napadnutého rozhodnutia voči rozhodnutiam, ktorými sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie. Rozhodnutia prípustné podľa uvedeného ustanovenia možno odôvodniť len nesprávnym právnym posúdením (§ 432 CSP).

42. Výpočet dôvodov uvedených v § 421 ods. 1 CSP je taxatívny. Všetky dôvody prípustnosti dovolania, ktoré sú vymenované v tomto ustanovení, sa vzťahujú výlučne na právnu otázku, riešenie ktorej viedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu; zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna, ako aj procesnoprávna (v ďalšom texte tohto uznesenia dovolacieho súdu len „právna otázka“).

43. Pri skúmaní hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP nová právna úprava nerozlišuje rozhodnutia z hľadiska ich formy, ale vychádzajúc z obsahového hľadiska rozhodnutí odvolacieho súdu, vymedzuje neprípustnosť uplatnenia dovolania proti uzneseniam (všeobecne potvrdzujúcim i zmeňujúcim) uvedeným v § 357 písm. a) - n) CSP. V tomto prípade ide o procesné rozhodnutia odvolacieho súdu, teda také, ktoré súd vydá bez toho, aby vec prejednal do jej merita, a preto ich prieskum dovolacím súdom z hľadiska (ne)správneho právneho posúdenia je logicky vylúčený (viď Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. Beck, str. 1384).

44. Dovolací súd pri posudzovaní prípustnosti dovolania podanom po 1. júli 2016 v konkrétnom prípade vychádza z ustanovenia § 419 CSP, podľa ktorého je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Zásadne teda platí, že dovolanie je prípustné len proti rozhodnutiu odvolacieho súdu. Prípustnosť dovolania pri zásadnom právnom význame (§ 421 CSP) je koncipovaná aj negatívne. V zmysle ustanovenia § 421 ods. 2 CSP nie je dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP. Zároveň nie je dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 CSP ani v prípadoch obsiahnutých v ustanovení § 422 ods. 1 CSP. Rozhodnutie o návrhu na vrátenie súdneho poplatku za podanú žalobu nie je uvedené v predmetnom ustanovení § 357 písm. a) až n) CSP a zároveň sa naň nevzťahuje ani ustanovenie § 422 ods. 1 CSP.

45. Vzhľadom k uvedenému tak vyvstáva otázka prípustnosti dovolania v situácii, kedy prípadná prípustnosť dovolania by mala byť daná len na základe toho, že:

a) počas právnej úpravy existujúcej v čase rozhodovania o predmetnom nároku na súde prvej inštancie (ako i odvolacom súde) bolo možné proti takémuto rozhodnutiu súdu prvej inštancie podať odvolanie (podľa aktuálnej právnej úpravy to už možné nie je) a

b) súčasná právna úprava v Civilnom súdnom poriadku bez prechodných ustanovení zaoberajúcich sa vznikom podobných situácií neposkytuje jednoznačné riešenie vzniknutej situácie vo svojich ustanoveniach týkajúcich sa (ne)prípustnosti dovolania podaného podľa § 421 ods. 1 CSP.

46. V prípade nejasností o tom, ako treba vykladať jednotlivé ustanovenie zákona, musí súd spoľahlivo ustáliť účel existujúcej právnej normy, ktorú musí v súlade so zákonným vykladateľským postupom, ktorý predpokladá článok 4 ods. 2 CSP. Tento postup súdu musí prioritne viesť k rozumnému usporiadaniu procesných vzťahov zohľadňujúcemu stav a poznatky právnej náuky a ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít (pozri uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 VCdo 2/2017 zo dňa 19. apríla 2017).

47. Situácia, kedy určitý právny prípad nie je pokrytý textom právnej normy, no zároveň možno spoľahlivo ustáliť, že úmyslom zákonodarcu nebolo vylúčiť túto právnu situáciu z právneho poriadku, nazývame pravou medzerou v zákone. Pravá, alebo aj technická medzera v zákone je odstrániteľná interpretačnými metódami či všeobecne myšlienkovými úsudkami tak, aby sa postihol účel a zmysel právnej normy - takýto výklad právnej normy nazývame teleologickým výkladom zákona a v súčasnosti predstavuje prioritovaný spôsob interpretácie zákonného textu (viď Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. Beck, str. 38).

48. Zásadnou koncepčnou zmenou prešla okrem samotného odvolacieho konania aj s dovolacím konaním v tomto prípade úzko spätá právna úprava týkajúca sa prípustnosti odvolania proti uzneseniu v zmysle ustanovenia § 357 CSP. Proti uzneseniu vydanému podľa Civilného sporového poriadku, ako jednej z foriem rozhodnutia, zásadne odvolanie nie je prípustné, okrem prípadov, ktoré sú v zákone taxatívne uvedené (ustanovenie § 357 CSP). Takéto obmedzenie je podľa osobitej časti dôvodovej správy k ustanoveniu § 348 CSP umožnené zavedením nového inštitútu - sťažnosti (§ 239 a nasl. CSP), ktorá sa považuje za systémové odbremenenie odvolacích (druhoінстанčných) súdov. V zmysle § 375 CSP je však možné podať odvolanie aj proti uzneseniu, proti ktorému nie je prípustné, avšak takéto

odvolanie sa predloží odvolaciemu súdu až po vydaní rozhodnutia vo veci samej. Už zo samotného obsahu predmetného ustanovenia je zrejmé, že sa bude jednať o rozhodnutia procesnej povahy, ktoré nemôžu ovplyvniť rozhodnutie vo veci samej, keďže zákonodarca rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti takýmto rozhodnutiam odsunul až do štádia po vydaní rozhodnutia vo veci samej a zároveň jednoznačne určil spôsob, akým odvolací súd o takomto odvolaní rozhodne - odmietne ho podľa § 386 písm. c/ CSP V zmysle právnej úpravy podľa Civilného sporového poriadku tak de facto dovolací súd nebude rozhodovať o uzneseniach, proti ktorým nie je prípustné odvolanie podľa § 357 CSP, pretože takéto rozhodnutia sa nestanú ani predmetom preskúmania odvolacím súdom.

49. Opačný výklad prípustnosti dovolania v konkrétnom, i jemu podobných prípadoch, by predstavoval neprímerané zvýhodnenie (v zmysle umožnenia ich prípustnosti) druhov konaní vykazujúcich podobné skutkové znaky (rozhodnuté za OSP, dovolanie podané podľa 421 CSP) pred inými, typovo a druhovo zhodnými konaniami, nespĺňajúcimi však uvedené skutkové znaky spojené so zmenou právnej úpravy a okamžitou aplikabilitou ustanovení Civilného sporového poriadku na všetky konania, aj tie, ktoré boli začaté a prípadne i rozhodnuté podľa Občianskeho súdneho poriadku. Takýto úmysel zákonodarcu a účel novej právnej úpravy bez pochyby nie je možné vyabstrahovať ako zo samotného textu zákona, ani dôvodovej správy, ani odbornej právnickej literatúry. Výužitím jednotlivých interpretačných metód (či všeobecných myšlienkových úsudkov) s poukazom na princípy všeobecnej spravodlivosti a princípy, na ktorých spočíva Civilný sporový poriadok, akcentujúc výsledok súdom podaného výkladu, ktorým má byť prioritne spravodlivé usporiadanie procesných vzťahov, dovolací súd uzatvára, že dovolanie podané proti napadnutému rozhodnutiu o súdnom poplatku (a jemu typovo a druhovo podobným rozhodnutiam) je neprípustné. Dovoláním napadnuté rozhodnutie nespĺňa kritérium zásadnej právnej významnosti takéhoto rozhodnutia, čo zvyrazňuje i skutočnosť, že proti rozhodnutiu o návrhu na vrátenie súdneho poplatku za podanú žalobu právna úprava Civilného sporového poriadku nepripúšťa už ani odvolanie. Neexistencia všeobecného záujmu na rozhodovaní dovolacieho súdu o právnych otázkach vyvstávajúcich z procesných rozhodnutí bez presahu do merita veci, ktorá je zrejماً ako z predchádzajúcej právnej úpravy, tak i právnej úpravy tej súčasnej, neumožňuje dovolaciemu súdu realizovať dovolací prieskum v konkrétnej veci.

50. Tu dovolací súd nemá dôvod odkloniť sa od vyššieuvedených záverov, formulovaných v publikovanom rozhodnutí R 81/2018, podľa ktorého v prípadoch, kedy v zmysle právnej úpravy Občianskeho súdneho poriadku relevantnej v čase rozhodovania o súdnom poplatku (a zároveň aj v iných typovo a druhovo podobných konaniach) na súde prvej inštancie bolo možné proti takémuto rozhodnutiu podať odvolanie a podľa ustanovenia § 357 CSP už odvolanie prípustné nie je, nebude dovolanie podané proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné podľa ustanovenia § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25. júla 2017, sp. zn. 4Obdo/18/2017).

51. Z uvedených dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie žalobcu je procesne neprípustné; vzhľadom na to jeho dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

52. V kontexte už prebiehajúceho konania, ktoré s prejednávanou vecou súvisí, však dovolací súd akcentuje, že pre ďalší vývoj vo veci prejednávanej je potrebné zohľadniť závery, ktoré dovolací súd vyslovil v uznesení sp. zn. 1 Obdo 4/2017 zo dňa 30. januára 2018, ktorým zrušil rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 4Cob/116/2014-563 zo dňa 27. februára 2015 a rozsudok Okresného súdu Košice - okolie č. k. 17Cb/84/2008-505 zo dňa 2. júna 2014 a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Práve závery prijaté súdom prvej inštancie vo veci prejednávanej, potvrdené rozhodnutím odvolacieho súdu, tak boli založené na rozhodnutí, ktoré medzičasom bolo dovolacím súdom zrušené.

53. V uvedenom zrušujúcom uznesení najvyšší súd výslovne uviedol nasledovné: „Relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky; súd z takéhoto oznámenia vychádza bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení; dlžník sa v takomto prípade nemôže úspešne dovolať neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky alebo jej neexistencie; to by mohol len vtedy, ak by postúpenie pohľadávky preukazoval zmluvou o postúpení postupník (uznesenie Najvyššieho súdu

Slovenskej republiky sp. zn. 4Obo/210/2001 zo dňa 11. 06. 2003, R 119/2003). Neskoršia súdna prax sa odklonila od uvedeného názoru v tom zmysle, že dlžník je oprávnený domáhať sa skúmania platnosti postúpenia, ak zmluva o postúpení pohľadávok bola uzavretá v rozpore so zákonom, kedy nie je rozhodujúce, či mu postúpenie oznámil postupca alebo preukázal postupník (rozsudok sp. zn. 1Cdo/76/2007 zo dňa 28. 01. 2009, R 46/2009; zhodne Ústavný súd Slovenskej republiky vo veci sp. zn. IV. ÚS/337/2012).

Názor, že oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitimáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky, doposiaľ nebol v judikatúre modifikovaný, pričom z odôvodnenia oboch rozhodnutí nie je zjavné, akým spôsobom svoju právnu úvahu skonštruovali bez opory v existujúcej judikatúre. Hoci prvá inštancia dospela k záveru, že oznámenie o postúpení pohľadávky nepovažuje za relevantné, odvolací súd tento záver korigoval, napriek tomu však „odobril“ ďalšie skúmanie pohľadávky čo do jej povahy a existencie, aby dospel k totožnému záveru o neexistencii pohľadávky a nemožnosti ju postúpiť. Takýto postup súdov vykazujúci vnútorné rozpory spôsobuje nepreskúmateľnosť rozhodnutí ako celku a vedie k záveru dovolacieho súdu o potrebe tieto rozhodnutia zrušiť. Tu dovolací súd ešte poukazuje aj na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS/409/2013 zo dňa 11.09.2014, ktorý odmietol názor okresného súdu a krajského súdu, že bolo nevyhnutnosťou a ich zákonnou povinnosťou z vlastnej iniciatívy skúmať platnosť zmlúv o postúpení pohľadávok, ktorými mal postupník uplatňované pohľadávky nadobudnúť, aj keď to dlžník nenamietal, pretože podľa ústavného súdu to nezodpovedá zákonnej úprave ani ustálenej súdnej praxi, keď podľa ustanovenia § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka platí, že oznámenie postúpenia doterajším veriteľom zbavuje dlžníka práva požadovať predloženie zmluvy o postúpení; dlžník tak nemá právo ani zisťovať, či vôbec nejaká zmluva bola uzatvorená a nemôže namietat ani nedostatky jej platnosti, ibaže by k postúpeniu pohľadávky došlo v rozpore so zákonom; inak je vo vzťahu k dlžníkovi postúpenie založené len na oznámení veriteľa o tom, že došlo k postúpeniu, t. j. zmene veriteľa podľa § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka; podľa ústavného súdu je nerozhodné, či je toto oznámenie kryté aj kauzálnym vzťahom (titulom) medzi postupcom a postupníkom, teda zmluvou o postúpení pohľadávky, ktorej existencia je relevantná len vo vzťahu postupcu a postupníka, ktorí sa prípadne môžu navzájom voči sebe domáhať vydania bezdôvodného obohatenia. Je nepochybné, že v prejednávanej veci došlo k oznámeniu zmeny na strane veriteľa priamo oznámením postupcu dlžníkovi (oznámenie na č. l. 44 spisu).“

54. Vzhľadom na takúto zmenu skutkového stavu nič nebráni žalobcovi opätovne navrhnúť v konaní pred súdom prvej inštancie, ktorý vec ďalej prejednáva v merite, aby znova rozhodol postupom podľa ust. § 80 CSP o zmene na strane žalobcu, keďže závery formulované v napadnutom uznesení boli založené na záväzných záveroch rozhodnutia, vo veci vedenej v konaní Okresného súdu Košice - okolie č. k. 17Cb/84/2008, ktoré bolo medzičasom dovolacím súdom zrušené.

55. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 druhá veta CSP). O výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

56. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky rozhodol pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.